

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.I.21.754/2014/4.szám

A Kúria a dr. Vágó Péter ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű felpereseknek a Répássy Csaba Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Répássy Csaba ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű alperesekkel szemben birtokháborítás megszüntetése és személyiségi jogvédelem iránt a Miskolci Törvényszék előtt 10.P.20.585/2012. számon folyamatban volt és a Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Pf.I.20.205/2014/5. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperesek részéről 82. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.205/2014/5. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

A bíróság kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen az alpereseknek mint együttes jogosultaknak 20.000 (Húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek több évtizede a perbeli ingatlanban élnek, a lakásukat az 1960-as években alakították ki, és 2001-ben újították fel, ahhoz gyümölcsfákkal telepített pihenő és konyhakert tartozik.

A II. rendű alperes az 1985-1986-os években építkezett a 2. számú ingatlanon, amely közvetlenül nem szomszédos a felperesek ingatlanával. A kettő között található az 1. számú ingatlan, amelyen kárpitosműhely működött, míg az 2. számú ingatlanon 1988-tól a II. rendű alperes autófényszóró tevékenységet folytatott.

Az évek során a csendes, békés környezet fokozatosan megváltozott, az utcában több vállalkozás kezdett el működni, így az 1970-es évektől gázcseretelep, míg az 1990-es évektől TŰZÉP telep is megkezdte a működését, emellett a forgalom is megnövekedett.

A II. rendű alperes 1996-ban vásárolta meg az 1. számú ingatlant. 2001-ben az autófényező üzemét akként kívánta korszerűsíteni, hogy erre a célra egy kész fülkét vásárolt, amit az 1. számú ingatlanon állított fel. A fülkének külön épületet kellett építeni, amelyhez egy 10 métert meghaladó magasságú kémény csatlakozik. A fülkéhez két ventilátor tartozik, az egyik beszívja, a másik eltávolítja a levegőt. Az ingatlanra 2004. június 16-án az I. rendű alperes javára földhasználati jogot alapítottak, ő a tulajdonosa az 1/A. számú ingatlanon működő autófényező üzemnek.

A Megyei Közigazgatási Hivatal a 2003. szeptember 22-én kelt határozatával Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Építési és Környezetvédelmi Osztályának az 1. számú ingatlanon a 62.992-19/2001. számú építési engedély alapján a festő, szárító fülkére és annak védelmét szolgáló színre a használatba vételi engedély megadásáról rendelkező határozatát helybenhagyta.

Az I. rendű alperes 2003. december 23-án gépjárműjavítás és autófényezés tevékenységi körre telepengedély iránti kérelmet terjesztett elő. Az elsőfokú hatóság az eljárást a használatba vételi engedélyek felülvizsgálatára irányuló és a felperesek által a Megyei Bíróságon indított közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti per jogerős befejezéséig felfüggesztette. A Megyei Bíróság 2004. június 15-én meghozott ítéletével a keresetet elutasította.

Az ítélet meghozatalát követően folytatott, majd megismételt eljárásban az elsőfokú hatóság a 2005. március 25-én kelt határozatával a telepengedélyt megadta. A határozat indokolása szerint a kérelem beadásának időpontjában hatályos, a helyi építési előírásokról szóló 70/1994. (XII.28.) ÖK rendelet értelmében az I. rendű alperes ingatlana a III. lakóövezetben található, ahol kisipari tevékenység végezhető. A telepengedélyezési eljárás során a szakhatóságok állásfoglalásaikban a tevékenység telephelyen történő gyakorlásához hozzájárultak. Az elsőfokú hatóság vizsgálta a telepengedély kiadásának feltételeit, így azt, hogy a tevékenység ne zavarja a telep környezetében élők szomszédjogi, birtokvédelmi értelemben vett nyugalma, a környezetben élők egészségét és a környezetet ne veszélyeztesse. E kérdésben tanúkat hallgatott meg, akik - a felpereseken kívül - azt nyilatkozták, hogy a telep működésével kapcsolatosan zajt, bűzt nem tapasztaltak, az a nyugalma nem zavarja. A fényezőfülke zajkibocsátását pedig többszörösen műszerrel mérték, amely egyetlen esetben sem mutatott határérték-túllépést.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró Megyei Közigazgatási Hivatal 2005. június 16-án kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperesek e határozat felülvizsgálata iránt keresetet nyújtottak be a Megyei Bíróságnál, amely perben a bíróság a közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezte, és új eljárás lefolytatására, valamint új határozat meghozatalára kötelezte a hatóságot. Az abban a perben beavatkozó I. rendű alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a Legfelsőbb Bíróság a Kfv.II.39.114/2006/7. számú ítéletében a megyei bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és a felperesek keresetét elutasította figyelemmel arra, hogy ők sem az egészségügyi állapotukkal, sem az ingatlanuk használatával, sem a szomszédjogi helyzetükkel kapcsolatban nem bizonyítottak olyan tényt, amely a birtoklásuk jogalap nélküli megzavarását igazolta volna. Az ítélet indokolása szerint a felperesek életkora és kerthasználata önmagában, a szakhatósági állásfoglalások ismeretében a szomszédjogok sérelmét nem igazolta. A Legfelsőbb Bíróságnak az volt az álláspontja, hogy a perben Megyei Jogú Város 21/2004. (VII.6.) számú Önkormányzati rendelete (Építési Szabályzat) - amely kertvárosias lakóterületen autófényező üzem elhelyezését kifejezetten tiltja - nem volt alkalmazható, hanem a korábban hatályban volt önkormányzati rendelet rendelkezései voltak az irányadók.

Az I. rendű alperes által folytatott autófényező tevékenység a szakhatóságok által végzett ellenőrzés szerint a jogszabályban a működésre meghatározott feltételeknek megfelel, az üzem tevékenysége a növényzetet nem szennyezi, a levegőbe kerülő anyagok a növények felszínén nem rakódnak le, azokra nem toxikusak és azokban nem is akkumulálódnak. Ha fel is szívódnak, akkor a növényekben működő detoxikációs reakciókban oxidálódnak. A II. rendű alperes által korábban működtetett festőüzemből a mostanihoz képest 10-szeres illékony szerves anyag távozott részben azért, mert akkor oldószeres festéket alkalmaztak a jelenlegi vizes bázisúval szemben. Az ingatlanon működik egy festékkeverő üzlet is.

A fényezőfülke a felperesekkel szomszédos telekhatártól körülbelül 4 méterre helyezkedik el. Annak működtetése az I. rendű alperes megrendeléseitől függő mértékben változó időtartamban történik.

A perbeli telephelyre vonatkozó zajkibocsátási határértéket Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala a 90.036/30/2002. számú határozatában nappal 50, míg éjjel 45 dB értékben határozta meg. E határértéket a fényezőfülke működtetése során keletkezett zajhatás 8 órás időtartamú működtetése meghaladja; az egyes mérési pontokon 52, illetőleg 49 dB a zajhatás 8 órás működés figyelembevételével, az 52 dB-s zajhatás azonban túllépi a határértéket. Amennyiben 2+1,5 órás időszakban történne meg a fényezőfülke működtetése, úgy a 2 órás fényezési és 1,5 órás szárítás időtartam mellett a zajterhelés 49 dB-t érne el, ami a nappali határértéken belüli terhelést jelentene.

Az autófényező üzem technikai kürtője azon a ponton, ahol a felperesek ingatlanának az I. rendű alperes ingatlana felé eső oldalán a kerítéshez a kéménye a legközelebb van, a kémény alsó részén 7,8 méter távolságban található, ahhoz a ponthoz képest pedig ahol a kéményen a kitüremkedés van, 8,1 méter a távolság. Szórási üzemmódban történő zajhatás során szubjektív érzet alapján a környezet zajai, különösen a K. utca gépkocsiforgalma, és az azon elhaladó tömegközlekedési forgalom, továbbá a B. D. utcán elhaladó közlekedés eseti jelleggel jóval erősebb hanghatást eredményez, mint üzem működtetése szórási üzemmódban. A hanghatás során külön észlelhetők a természet zajai, a madarak csiripelése, az ágak susogása. Szárítási üzemmódban a közút forgalma és a környezet zajai jóval tisztábban és erősebben hallhatóak, mint szórási üzemmódban.

Az I. rendű felperes belszervi és mozgásszervi elváltozásai nem állnak összefüggésben az autófényező üzem működésével, azok természetes kórokú betegségek, amelyekben az I. rendű alperes tevékenysége állapotrosszabbodást nem idézett elő. Ugyanakkor a pszichés állapotára károsan hatott és hat az a tény, hogy az ingatlanának szomszédságában autófényező üzem működik.

A II. rendű felperes betegségei szintén természetes kórokúak, azoknak nem oka az autófényező üzem működése. A pszichés állapotára károsan hatott az a tény, hogy az I. rendű alperes az ingatlanuk közelében építette fel az üzemét. A II. rendű felperes hajlamos az ideggyengeségre, emiatt ideggondozóban, ideggyógyászati osztályon is kezelték 1979-ben. 2002-ben az alperesek „kéményépítési kálváriája” miatt rosszabbodott az állapota. Önmagában az autófényező léte, annak zajhatása rontotta az egészségi állapotát, viszont nem lehet meghatározni, hogy az ezzel összefüggő állapotrosszabbodás mértéke mekkora. Pszichológiai szempontból tehát mindkét felperesre károsító hatást gyakorol az autófényező fülke keltette zajhatás.

A felperesek keresetükben az egészséghez és a testi épséghez való joguk megsértése, szomszédjogi jogsértés és birtokháborítás miatt kérték a sérelmes helyzet megszüntetését oly módon, hogy a bíróság az I. rendű alperest tiltsa el az 1/A. szám alatti ingatlanon végzett tevékenységtől, és kötelezze a jogsértés előtti állapot helyreállítására, az autófényező üzem és kémény elbontásával, a II. rendű alperes pedig köteles ezt tőnni.

Az alperesek kérték a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy az 1/A. számú ingatlanon található fényező fülke működtetését munkanapokon 8 óra és 11 óra 30 perc közötti időtartam kivételével azonnali hatállyal hagyja

abba, amelynek tűrésére kötelezte a II. rendű alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A határozatának indokolása szerint a felperesek a kereseti kérelemből és a személyes meghallgatásuk során tett nyilatkozataikból megállapíthatóan képtelenek belenyugodni a Legfelsőbb Bíróság döntésébe, amely az autófényező üzem működését lehetővé tette.

Utalt rá, hogy a személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva alkalmatlan más jogterületre vonatkozó jogvita eldöntésére, nem szolgálhat általános vagy különleges jogorvoslati fórumként. Ennek alapján a személyhez fűződő jog megsértése iránti perben eljáró bíróság nem véleményezheti a közigazgatási eljárás törvényességét.

Utalt arra is, hogy a felperesek személyiségi jogi jogsértésre való hivatkozása érdemben is megalapozatlan volt. Esetükben nem volt kétséget kizáróan megállapítható a testi épség, egészség sérelme. A beszerzett orvosszakértői vélemény alapján egyértelműnek látta, hogy az autófényező üzem működtetése nem okozott testi egészségromlást a felpereseknek. Ténylegesen a pszichés károsodás lehetősége merült fel, viszont e tekintetben kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy önmagában az elhúzódó peres eljárás befejeződése a pszichés állapotukban jelentős javulást eredményezhet.

Érvelése szerint a hanghatás pszichés károsító hatása és a peres eljárás elhúzódása együttesen eredményeztek egészségkárosodást, amely tényezők önálló hatása nem állapítható meg. Ennek okán az volt az álláspontja, hogy a felperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni, mert az egészségkárosodás ténye és annak mértéke kétséget kizáróan nem volt megállapítható. Ebből kifolyólag az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesek személyiségi jogi jogsértésre alapított igénye teljes egészében megalapozatlan. E döntése további indokolása körében kiemelte:

Önmagában az autófényező üzem keltette hatások a felperesek életét érdemben nem befolyásolják. A helyszíni tárgyalás adatai alapján megállapítható volt, hogy a környezeti zajok között - akár szórási, akár szárítási üzemmódban üzemel az autófényező üzem - különállóan és jól észlelhető a madarak csiripelése, a fák susogása. Ténylegesen az alperesek kéményének a látványa önmagában a felperesek ingatlana egészére nem gyakorol hatást. A kémény látványa a felperesek ingatlana kertrészének egyes pontjairól jól látható, és kifejezetten változás eredményez a korábbiakhoz képest, ez a tény azonban önmagában a szükségtelen zavarás tényét nem igazolja.

Utalt rá, hogy a fényezőfülke nyolc órán keresztül történő üzemelésével együtt járó zajhatás eredményez határérték-túllépést a felperesek ingatlana egyes részein. Az általuk hivatkozott bűz és szaghatások ugyanakkor a perben nem nyertek bizonyítást.

Mindezek alapján a szükségtelen zavarás tényét csak és kizárólag a zajhatás tekintetében találta - részben - megállapíthatónak.

Ezzel kapcsolatban leszögezte: A vállalkozói tevékenység keltette zajhatás miatti birtokvédelem módját az egymással szemben álló érdekek összevetésének eredménye határozza meg. Az érdekegyensúly helyes megteremtésével érhető el a zavarás szükségtelen mértékének megszüntetése. A felperesek ingatlanát érintő zajhatás bizonyos körülmények esetén meghaladja a határértéket. E zavaró hatás kiküszöbölését az alpereseknek a tulajdonhoz való joga, és a tulajdon használatához fűződő érdeke, továbbá a felpereseknek a zavartalan birtokláshoz és az egészséges környezethez való joga összevetésével kellett megállapítani. A felpereseket érő zajhatás abban az esetben határértéken belüli, amennyiben az autófényező fülke működtetése időben korlátozásra kerül oly módon, hogy az munkanapokon 8 órától 11 óra 30 percig terjedő időszakban működtethető.

Az elsőfokú ítélet ellen mind a felperesek mind az alperesek fellebbezést terjesztettek elő.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, aminek alapján a tényállást helyesen állapította meg és abból megfelelő végkövetkeztetésre jutott.

Ugyanakkor nem osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperesek személyiségi jogsértésre alapított igénye teljes egészében megalapozatlan volt azért, mert az egészségkárosodás ténye és annak mértéke kétséget kizáróan nem volt megállapítható, miáltal a felperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni. Megítélése szerint a perben lefolytatott szakértői bizonyítás adatai szerint egyrészt korábbi formájában az alperesek tevékenységével együtt járó zajterhelés meghaladta az előírt határértéket, másrészt a felperesek pszichés károsodásának kialakulásához a számukra kedvezőtlen bírósági döntés elfogadásának képtelensége és a peres eljárás elhúzódása mellett a zavaró zajhatás is hozzájárult. Önmagában e két tényező egybevetése alapján megállapíthatónak tartotta, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperesek egészséghez való jogát.

Rámutatott, hogy az elsőfokú ítéletben előírtak szerint korlátozott tevékenység okozta zajterhelés már határértéken belül marad (így az már nem eredményez szükségtelen zavarást), ez az intézkedés

önmagában megfelelő a felperesek személyiségi jogainak védelme érdekében, ahogy megfelelő birtokvédelemül is szolgál. A felperesek alaptalan félelmei, továbbá a túlérzékenységük viszont nem adnak alapot sem a személyiségi jogvédelemre, sem birtokvédelemre. Ez azt sem alapozza meg, hogy az oldószeres alapanyagok továbbra is forgalomban vannak, és az I. rendű alperes bármikor visszatérhet azokra, a jelenleg használt vízbázisú alapanyagokról, ugyanis a perbeli jogvitát a jelen körülmények között kell elbírálni.

Határozatának indokolásában visszautalt a korábbi hatályon kívül helyező végzésben írtakra, miszerint „[n]em lehetett volna eltekinteni a perbeli területre előírt zajterhelési határérték megtartásával összefüggésben a tényállás teljes körű feltárásától, mert ez tekinthető olyan objektív zsinórmértéknek, amelyből kiindulva lehet alapvetően állást foglalni a zaj okozta birtokháborítás megvalósítása kérdésében...”. Hangsúlyozta, hogy az egyéni túlérzékenység nem adhat alapot a személyiségi jogvédelemre és birtokvédelemre. Továbbá rámutatott, hogy amit a felperesek elviselhetetlen zajként élnek meg, azt a helyszíni tárgyalást tartó elsőfokú bíróság nem ilyenként értékelte.

A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amely annak a hatályon kívül helyezésére és a keresetüknek helyt adó határozat meghozatalára irányult. Másodlagosan kérték a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

Előadták: A felülvizsgálati kérelmük kizárólag a jogerős ítéletnek a személyiségi jogi jogsértés elbírálása tárgyában hozott rendelkezését érinti. Érvelésük szerint az ügyben eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével helytelen jogi következtetéseket vontak le, és a jogerős ítélet emiatt a Pp. 206.§-ába ütközik. A lefolytatott bizonyítás eredményeképpen egyértelműen bizonyították, hogy a perbeli ipari létesítmény által kibocsájtott zaj és szaghatás pszichés károsodást okozott, ennek a tényét a beszerzett igazságügyi elmeorvosi szakvélemény egyértelműen alátámasztotta. Álláspontjuk szerint szintén bizonyított maga a szaghatás zavaró jellege is. Az első- és a másodfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy az üzem működésének korlátozásával a károsodás megszüntethető. Ilyen következtetést az igazságügyi elmeorvosi szakvélemény nem tartalmaz. A szakértői vizsgálatnak az nem is volt a tárgya, hogy a „napi 4 órás” működés mellett náluk a pszichés károsodás fennáll-e vagy sem.

Álláspontjuk szerint az ügyben hozott ítéletek rendelkező részében is utalni kellett volna arra, hogy az kiterjed mindegyik kereseti kérelemre, vagyis hogy a bíróságok mely kereseti kérelemnek adtak

részben helyt és melynek nem.

Hangsúlyozták: összességében a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá a jogerős ítéletnek azt a megállapítását, hogy a működés korlátozása folytán a zajhatás már nem tekinthető zavarónak, és nem okoz náluk pszichés károsodást.

Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 75.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76.§-a pedig akként rendelkezik, hogy a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti - egyebek mellett - a testi épség, az egészség megsértése.

A Ptk. 84.§ (1) bekezdése szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest - egyebek mellett - követelheti a jogsértés abbahagyását, és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől [84.§ (1) bekezdés b) pont], követelheti a sérelmes helyzet megszüntetését, a jogsértést megelőző állapot helyreállítását, a jogsértő részéről vagy költségén [84.§ (1) bekezdés d) pont], továbbá kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint [Ptk. 84.§ (1) bekezdés e) pont].

A bírói gyakorlat szerint a zavaró szomszédjogi áthatás, így különösen a zajhatás a Ptk. 100.§-ában foglaltak megsértésén túl a személyhez fűződő jogok megsértésével is együtt járhatnak (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.21.009/2004/6.). Ezért az ügyben eljáró bíróságoknak az erre vonatkozó kereseti kérelem kapcsán abban kellett állást foglalniuk, hogy az I. rendű alperes részéről megvalósult-e szükségtelen zavarás, valamint a perbeli üzem működtetése együtt járt-e a felperesek által állított személyhez fűződő jogok sérelmével és ezek bizonyítottsága esetén a jogsértés milyen módon szüntethető meg.

A Pp. 270.§ (2) bekezdésének a Pp. 275.§ (3) bekezdésével történő összevetéséből adódó helyes értelmezése szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs lehetőség. Az ítélet jogszabálysértő volta akkor állapítható meg, ha az ügyben eljáró bíróságok a bizonyítást a szükséges mértékben nem folytatták le, az általuk megállapított tényállás hiányos, vagy a rendelkezésre álló bizonyítékokból nyilvánvalóan oktan jogi következtetést vontak le. Ez a perbeli esetben nem volt megállapítható.

A Kúria egyetértett az első- és a másodfokú bírósággal abban, hogy a felperesek az eljárás során nem tudták bizonyítani a zavaró bűzhatás tényét, azt az eljárás során kirendelt igazságügyi vegyész- és környezetvédelmi szakértő véleménye sem támasztotta alá. Sőt, az nyert bizonyítást, hogy a fénylejtőüzem működése a közvetlen környezetet károsító légszennyezéssel sem jár együtt.

Szemben a felperesek állításával a P. K. igazságügyi szakértő által készített szakvélemény, a beszerzett mérési adatok és a szakértőnek az eljárás során tett személyes nyilatkozata egyértelműen alátámasztotta, hogy a fénylejtőüzemnek az elsőfokú ítéletben foglaltak szerinti korlátozott működtetése esetén a zajterhelés a megengedett határértéken belül marad. Mindezekből és az elsőfokú bíróságnak a helyszíni tárgyaláson rögzített adataiból adódóan nem okszerűtlen az a következtetés, hogy a délelőtti órákra korlátozott működés nem jár olyan zajhatással, amely jogi értelemben zavaró áthatásnak minősülne.

A Kúria ezzel kapcsolatban a következőkre is rámutat: A városias életforma szükségszerűen együtt jár bizonyos zajhatással, függetlenül attól, hogy az lakóingatlan rendeltetésszerű használatából, vagy valamely belterületi ingatlanon működő üzem tevékenységéből ered. Zavaró jellegűnek akkor minősül, ha az átlépi a jogszabály által megengedett mértéket, vagy az általános megítélés szerint annak elviselése az adott körülmények között nem várható el. Ez zsinórmértékként érvényes a szomszédjogi jogviták elbírálása során, és vonatkozik a szomszédjogi áthatások által kiváltott személyiségi jogi jogviták elbírálására is.

A lefolytatott bizonyítás eredményeképpen tényként volt megállapítható, hogy az alperesek által okozott zajhatás a felperesek pszichés állapotára károsítólag hatott. Ezért helyesen jutott a másodfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperesek egészséghez való jogát. Az igazságügyi orvosszakértői szakvélemény alapján azonban az is megállapítható, hogy a felpereseket maga a közvetlen környezetükben működő üzem létezésének a ténye is irritálja, függetlenül a zajhatás mértékétől. További szakértői bizonyítás nélkül is levonható az a következtetés, hogy a fénylejtőüzem működése korlátozott formában is hátrányosan hat a lelkiállapotukra, ha önmagában az autófénylejtő üzem létezésének a tényét sem tudták elfogadni.

A személyiségvédelem azonban nem korlátlan. Ha megállapítható, hogy a szomszéd által egyébként a jogszabályok előírásai szerint működtetett üzem által okozott zaj a jogerős ítéletben foglalt korlátozás folytán a megengedett szintet már nem lépi át, és annak mértéke így nem olyan, hogy objektíve alkalmas pszichés károsodás kiváltására, akkor az egyéni túlérzékenység nem ad alapot további

olyan jogkövetkezmény alkalmazására, amely az alperesek számára indokolatlan jogsérelmet eredményez.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Ptk. 84.§ (1) bekezdés b) pontjában foglalt jogkövetkezményt, és a másodfokú bíróság sem járt el jogszabálysértő módon, amikor az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Kúria a következőkre is utal: a lefolytatott bizonyítás eredményeképpen megállapítást nyert, hogy a II. rendű alperes működése által kiváltott zajhatás korábbi formájában zavaró szomszédjogi áthatásnak minősült, amely károsítólag hatott a felperesek lelki egészségére is. Az áthatás zavaró jellege a jogerős ítéletben foglalt korlátozással a Kúria álláspontja szerint is megszűnt. A felperesek a Ptk. 84.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezményen túli más objektív szankció alkalmazását nem kérték, illetőleg a 84.§ (1) bekezdés e) pontjára alapítva kártérítési igényt nem terjesztettek elő, ezért a jogerős ítéletben foglalt objektív szankció mellett további objektív vagy szubjektív szankció alkalmazására nem volt lehetőség.

A kifejtettekre a tekintettel a Kúria a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján a nem jogszabálysértő jogerős ítéletet a Pp. 274.§ (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával hatályában fenntartotta.

A felperesek pervesztesek lettek, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a Kúria kötelezte őket az alperesek felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, amely a jogi képviselőjük munkadíjából áll.

Budapest, 2015. augusztus 27.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Erőss Monika s.k. bíró